

Отже, стратегічне управління персоналом суб'єктів господарювання може розглядатись як управління компетенцією підприємства з реалізацією практики її придбання, стимулювання та розвитку. Ці три завдання необхідно реалізувати для впровадження стратегії аграрного підприємства. Воно дозволяє ув'язати індивідуальну поведінку співробітника підприємства з стратегічними цінностями та цілями підприємства.

Список використаних джерел

1. Організаційний менеджмент та управління людськими ресурсами / [Д. Гроссман, Я. Ліпец, П. Мурманн та ін.]. — К. : НМЦ „Консорціум із удосконалення менеджмент-освіти в Україні”, 2004. — 286с.
2. Мохер Ф. К. Профессионализм и кадровая политика. Зарубежный опыт / Мохер Ф. К. — М. : РАГС, 1995. — 186 с.
3. Чикуркова А. Д. Система стратегічного управління персоналом в аграрному секторі економіки : монографія / Чикуркова А. Д. — Кам'янець-Подільський : Видавець ПП Зволейко Д. Г., 2012. — 456 с.

Маркіна Ірина Анатоліївна,

д.е.н., професор, завідувач кафедру туризму та адміністрування Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка

Дячков Дмитро Володимирович,

к.е.н., доцент кафедри туризму та адміністрування Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка

ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА

В результаті переходу суспільства до інформаційної стадії розвитку відбуваються радикальні зміни соціально-економічних структур, що передбачає розширення сфери інформаційної діяльності і послуг. Вищезазначене висуває нові вимоги до інформаційного середовища, які передбачають застосування сучасних інформаційних технологій та інформаційних систем, розширення та уніфікацію баз і банків даних, інтенсивне використання внутрішніх та глобальних мереж, що спрямовані на підвищення ефективності інформаційних процесів та якості інформаційного обслуговування [3].

Формування новітнього інформаційного забезпечення спричинило виникнення нових відносин, пов'язаних з особливостями автоматизованої обробки інформації. Це відносини з приводу: права інтелектуальної власності; права авторства на документовану інформацію; права авторства і власності на інформаційні технології та засоби; права на створення і застосування інформаційних ресурсів, АІС, баз даних; безпеки інформації тощо [4].

Із зазначеного випливає, що правовий аспект регулювання інформаційного середовища є недостатньо вивченим та врегульованим, що потребує досліджень в даній сфері.

Варто відзначити, основним об'єктом правовідносин в інформаційному середовищі є інформація, розповсюджується на суб'єктів права, що здійснюють таку діяльність, об'єктів права, по відношенню до яких або у зв'язку з якими ця діяльність здійснюється, і соціальних відносин [2].

З метою врегулювання визначених аспектів, інформаційне середовище як середовище

правового регулювання доцільно поділити на умовні предметні області (рис. 1).

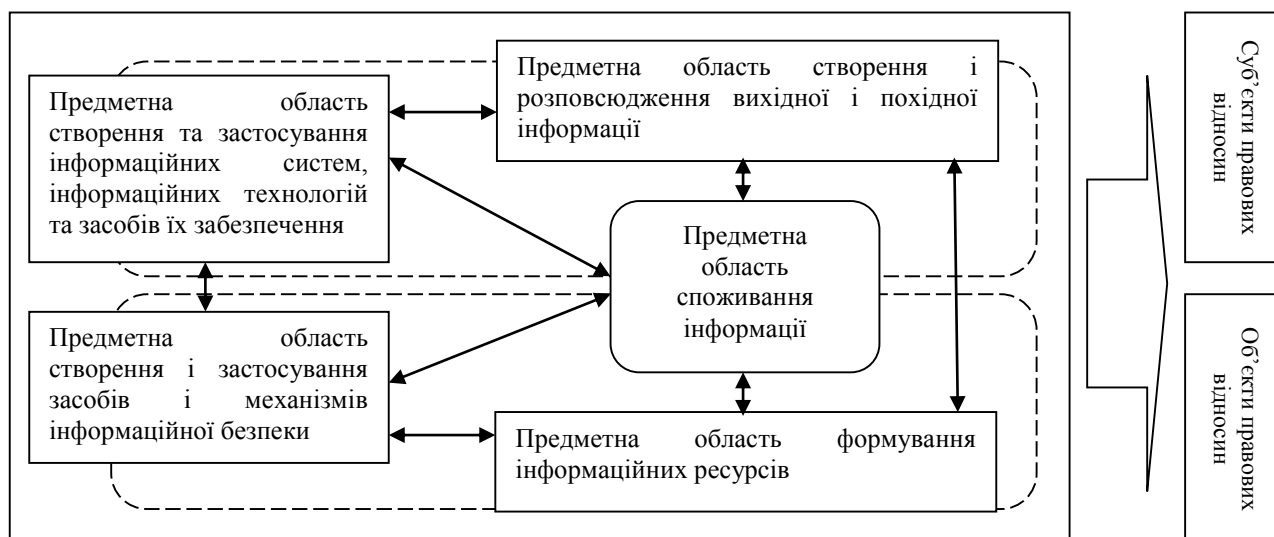

Рис. 1. Предметні області інформаційного середовища як середовища правового регулювання

Верхній сектор включає предметні області створення і розповсюдження вихідної і похідної інформації, нижній сектор – предметна область формування інформаційних ресурсів, підготовки інформаційних продуктів, надання інформаційних послуг. Ці сектори впливають на предметну область споживання інформації (реалізації права на пошук, отримання, передачу та споживання інформації).

Суб'єктами верхнього сектору є виробники інформації (громадяни об'єднання громадян, підприємства, установи, організації, органи місцевого самоврядування, органи державної влади тощо).

Об'єктом є створена вихідна і похідна інформація, яка з урахуванням особливостей її правового режиму може підрозділятися на такі види: інформація як результат творчості, документована інформація звітності, документована інформація про громадян (персональні дані), офіційна документована інформація органів державної влади, масова інформація тощо.

Суб'єктами верхнього сектору є не тільки виробники інформаційних ресурсів, а й їх власники, споживачі, розповсюджувачі, тощо.

Об'єктами є інформаційні ресурси, що формуються, як правило, на основі збору та систематизації конкретних екземплярів документів (або даних з таких документів), тобто документо-речей. Тому, інформаційні ресурси як різновид документованої інформації також правомірно віднести до категорії речей, які повинні захищатися одночасно двома інститутами: інтелектуальної власності та речової власності [1].

Підвищення ролі інформації та комп'ютерної техніки у вдосконаленні правового регулювання суспільних відносин, розвиток інформаційних технологій і ресурсів у єдиному інформаційному просторі країни призвели не тільки до зміни сутності, характеру та спрямованості багатьох правових норм, а й до появи нового виду правових відносин – інформаційних. Інформаційні відносини відображають специфічні умови і правила поведінки різних суб'єктів права та управління в інформаційній області. Саме тому постає необхідність у формування нової галузі права – інформаційного права.

Список використаних джерел:

1. Кодинець А. Теоретичні проблеми правозастосування у сфері інформаційних відносин / А. Кодинець // Право України. – 2015. – № 7. – С. 96-104.
2. Кресіна І. Право на інформацію в системі прав людини і громадянина / І. Кресіна, О. Стойко // Зовнішні справи. – 2014. – № 10. – С. 30-33.
3. Нашинець-Наумова А. Реалізація адміністративно-правових форм у сфері забезпечення інформаційної безпеки корпорацій / А. Нашинець-Наумова // Підприємництво, господарство і право. – 2015. – № 8. – С. 46-48.
4. Раимова А.Т., Абдрашитов Р.Т., Шаврина Е.В. Информационно-правовые аспекты устойчивого развития региона: Монография. – Оренбург: ГОУ ОГУ, 2003. – 210с.

Недяхина Оксана Михайловна,

кандидат экономических наук, доцент, заведующий кафедрой управления
УО «Белорусская государственная сельскохозяйственная академия», г. Горки, Республика Беларусь

УПРАВЛЕНИЕ РИСКАМИ ЛИЗИНГОВЫХ СДЕЛОК

Риски, сопровождающие лизинговую сделку, могут привести к существенным финансовым потерям, как у лизингодателя, так и у лизингополучателя.

Категория «риск» играет огромную роль в экономических отношениях, складывающихся в процессе лизинговой деятельности.

Под риском в лизинговых отношениях будем рассматривать возможность нанесения ущерба участникам лизинговой сделки в результате осуществления комплекса имущественных и экономических отношений, возникающих в связи с приобретением в собственность имущества и последующей сдачей его лизингодателем во временное пользование лизингополучателю за определенную плату на определенный срок [1].

Сдерживающим фактором активизации инвестиционной деятельности с позиции лизингополучателя является многофакторность рисков и неопределенность среды функционирования.

Для лизингодателя самыми главными являются предпринимательские риски, из которых самым значимым является риск недополучения лизинговых платежей. Для лизингополучателя главные риски – это риски утраты лизингополучателем платежеспособности в период исполнения лизингового проекта[2].

Процесс управления рисками – систематическая работа по анализу различных видов рисков, выработка и принятие соответствующих мер для их минимизации. Этот процесс состоит из следующих этапов:

1. выявление рисков;
2. оценка рисков;
3. выбор приемов управления рисками;
4. реализация выбранных приемов;
5. общая оценка результатов [3].

Нами предложены перспективные направления и инструментарииминимизации рисков участников лизинговой сделки: 1) распределения рисков между участниками сделки; 2) способ избежания рисков; 3) способ компенсации рисков; 4) способ снижения степени риска; 5) способ диверсификации рисков; 6) самострахование рисков; 7)